

[Per Hækkerup.]

sig i, og den udvikling, der angiver retningslinjerne for de kommende muligheder.

Da den nuværende regering dannedes for godt 2 år siden, udarbejdede den et program, som dels havde et kort sigte, dels stillede visse langtidsopgaver op. Det er sagt så mange gange før, men den menneskelige hukommelse er som bekendt kort, og jeg vil derfor alligevel gentage det. Korttidsopgaven var helt enkelt at bremse valutatilbagegangen og opbygge en valutareserve. Det er lykkedes, endda i forbausende grad: i løbet af godt 2 år en fremgang på 1 900 mill. kr., så at vi i dag har en valutabeholdning på over 1 600 mill. kr. Og det er lykkedes, uden at vi har fået den arbejdsløshed, der plejer at ledsage en valutafremgang.

Det er ikke regeringens skyld, siger oppositionen med dårlig skjult ærgrelse, det skyldes en hel masse andre forhold. Jeg må yde oppositionen anerkendelse for dens opfindsomhed, når det gælder om at finde andre grunde til valutafremgangen. Oppositionen mangler åbenbart i visse forbindelser ikke idérigdom. Nu skal jeg ingenlunde påstå, at hele fremgangen skyldes den politik, regeringen har ført. Der har været ydre forhold, ikke mindst et gunstigere bytteforhold, der har trukket i samme retning som regeringens politik. Men i erindring om oppositionens advarsler mod lovgivningen i sommeren 1957 og med kendskab til oppositionens unuancerede argumentation, for ikke at sige agitation, er jeg ikke i tvivl om, hvad den ville have sagt, hvis konjunkturerne var gået Danmark imod. Så ville det hele have været regeringens skyld, så var den sprudlende idékilde hos oppositionen blevet en udtørret brønd, så ville den opposition, som hverken fik øje på Koreakrigens eller Suezkrisens prismæssige virkninger, have gentaget indtil trivialitet, at det udelukkende var regeringens skyld.

Men lad det være. Lad mig nøjes med at konstatere, at i dag er oppositionen, hvis overvejende indsats i alle vigtige økonomiske afgørelser har været den negative: vi vil ikke være med, vi vil ikke tage noget medansvar — nu er oppositionen parat til gavmildt at uddele de fordele, regeringens politik i hvert fald har bidraget til at

fremskaffe. 800 mill. kr. på et fad, det er det, oppositionen takserer værdien af regeringens politik til.

Regeringen klarede sin korttidsopgave med glans, det er ubestrideligt. Men den klarede også langtidsopgaven, stigende produktion og stigende beskæftigelse. På 2 år er industriproduktionen vokset 12 pct., beskæftigelsen er steget i takt dermed, så arbejdsløsheden er godt og vel halveret, eksporten er gået op, investeringerne og opsparingen er steget, byggeriet er forøget, og borgernes forbrug ligger 10 pct. over sidste års o. s. v. Det eneste, der har holdt sig i ro, er priserne. Engrospristallet ligger på samme niveau som for 2 år siden, og detailpristallet er kun steget godt 1 pct. om året mod en årlig stigning i efterkrigsårene på 3-4 pct.

Det er en politik med disse resultater, regeringen i åbningstalen proklamerer at den vil fortsætte. Konsolideringslinjen, som har været fulgt i finanspolitikken i de senere år med betydelige overskud på statsbudgettet, skal fastholdes, hedder det.

Hertil hører, at den investeringsvirksomhed, som er foretaget af staten, også skal fortsættes. Kraftforsyningen skal udbygges; det er nødvendigt såvel af hensyn til et ekspanderende erhvervsliv som til et øget forbrug. Trafiknettet skal udvides og moderniseres; det er ikke blot påkrævet i betragtning af den stigende trafik, der følger med den øgede velstand, men det er mindst lige så nødvendigt af hensyn til erhvervslivets fortsatte udbygning. Kravene til uddannelsen er forøget, såvel som følge af det stigende antal unge, der netop i disse år melder sig på arbejdsmarkedet og til fortsat uddannelse, som i kraft af en rivende teknisk udvikling, der rejser helt nye fordringer til de unges oplæring. Der behøves derfor flere skoler og læreanstalter, den videnskabelige forskning må have øget støtte, den tekniske uddannelse er inde i en revolutionerende udvikling, lærlingeuddannelsen må udbygges med dagskoler, og de ikke-faglærte må sikres en vis erhvervmæssig uddannelse, så at de med fuldt udbytte kan deltage i det stadig mere maskinmæssigt prægede produktionsliv.

Hele denne vældige investeringsopgave må klares af det offentlige. Den hverken kan eller vil det private erhvervsliv løse.